

Otvorio se nov put

Mnogo godina kročio sam putem koji mi je određen unaprijed. No jednoga dana me izjava Gospodina Isusa Krista “Ja sam put, istina i život: nitko ne dolazi k Ocu, osim po meni” (Ivanovo evanđelje 14,6) usmjerila u sasvim novom pravcu. Te riječi u meni su izazvale životnu promjenu s vječnim posljedicama i tamu zablude rasvijetlile svjetlom beskompromisne istine.

Uvaženi preci

Obitelj u kojoj sam se rodio 21. travnja 1943. godine, u Kerali na jugu Indije, bila je rimokatolička i živjela je po predajama koje smo pripisivali svetome Tomi, koji je 52. godine prije Krista umro mučeničkom smrću. Prema jednoj drugoj predaji radilo se o nekom trgovcu Tomi iz Kane, koji je 345. godine po Kristu zajedno sa sedamdeset i dvije obitelji doselio u Kerala. Mi katolici vjerovali smo da potječemo od tih obitelji.

Nije izvjesno odgovaraju li te predaje istini ili ne, no ono što je sigurno jest to da su me roditelji odgajali prema najstrožim pravilima katoličke religije. Kršten sam sedam dana nakon rođenja i obrazovanje sam stjecao isključivo u rimokatoličkim školama, koje su slijedile obrede i propise Katoličke crkve. Bez ikakvog prosuđivanja priznavao sam sve njezine predaje, vjerovanja i običaje i duboko su me se dojmile svećeničke duge crne halje i prekrasne oprave koje su nosili prigodom slavljenja svete mise i tijekom drugih obreda.

Visok poziv

Kada sam završio srednju školu rečeno mi je da bih trebao postati svećenik, kao što su to bili moj preminuli ujak i brat moga oca, velečasni Matej.

Nakon dvije godine studija na pripremnom seminaru, 1965. godine sam prešao u Seminar svetoga apostola Tome u Kottayamu. Prve tri godine bile su posvećene studiju filozofije, to jest staro-

grčkoj i srednjevjekovnoj filozofiji, te novijoj psihologiji i logici. Za ljetnih praznika sam kod kuće pomagao roditeljima, a župnom svećeniku bio potpora u vođenju vjeronauka i pomagao mu u onome što je organizirao za mladež.

U sljedeće četiri godine studirali smo svaki vid sustavne teologije. Tijekom polugodišnjih praznika i dalje sam pomagao svećeniku vlastite župe te stjecao različita iskustva i u drugim župama. Nedjeljom bih držao propovijedi, uređivao priredbe za mladež ili bih na neki drugi način rasterećivao svećenike. Po svršetku toga studija, 21. prosinca 1972. godine, zaređen sam za svećenika. Redenje je bilo povod za veliku svečanost. Prisutni vjernici, uključujući i moje roditelje, ljubili su mi ruke i gledali me s poštovanjem i divljenjem. To što sam izazvao toliku pozornost izazvalo je u meni određenu ponositost i osjećaj da sam važna osoba.

Vjeran no ipak nesiguran

Bio sam svećenik staroga kova, snažne vjere, koji se odano podlagao autoritetu pape. Svakodnevno sam dijelio sakramente te savjesno provodio u djelo sve ono što je jednom katoličkom svećeniku propisano činiti. Činio sam to sve do onoga trenutka kada je milost Božja donijela istinsku promjenu u moj život: duhovno sam bio nemiran, to jest postajao sam sve jadniji jer više nisam vidio koji je smisao krštenja dojenčadi i ispovijedi svećeniku u pogledu oprostnja grijehâ, kao i štovanje slika i kipova te nazivanje Marije svetom Majkom Božjom.

Osim toga mi je počelo smetati to što su mnoge crkvene dogme protivne Bibliji i što bi papa trebao biti nepogrešiv u nekim okolnosti-

ma. S vremenom me napustila vjera u stvarnu prisutnost Isusa u kruhu i vinu tijekom euharistije. Sve sam to nosio u sebi ne govoreći nikome o tome, jer sam dobro znao da bih inače bio izložen preziru i progonu od strane rimokatoličke zajednice i njezinih biskupa te bi mi bio ugrožen život.

Susret s biblijskom porukom

Godine 1985. i 1986. stupio sam u vezu s čovjekom koji se zvao Simon Kottoor (vidi prvu knjigu, četrnaesta priča), vrlo dragim čovjekom koji je bio napustio svećeničku službu. Bilo je očigledno da Simon poznaje Gospodina. Hodio je Njegovim putem ispunjen radošću i zadovoljstvom. Putem njega sam pristupio Bibliji te razvio naviku da svaki dan čitam iz nje, bez obzira jesam li to što sam pročitao razumio ili nisam. U onoj mjeri u kojoj je Božja riječ mijenjala moje razmišljanje uviđao sam da Rimokatolička crkva u mnogo čemu nije usuglašena s Biblijom.

Uz Simonovu pomoć doznao sam za spise još jednog nekadašnjeg svećenika, Barta Brewera (vidi prvu knjigu, treću priču), koji je u San Diegu u američkoj državi Kaliforniji vodio udruhu "Mission to Catholics International". Čitao sam traktate i knjige koje je izdala ta misija i s vremenom mi je postalo jasno da je Božja riječ istina, kao što je to Isus tako izražajno rekao u svojoj molitvi one noći koja je prethodila Njegovu raspeću: *Posveti ih svojom istinom; tvoja riječ je istina* (Ivanovo evanđelje 17,17). Uvidio sam i to da je istina apsolutno povezana u pogledu života i posvećenja: *Pismo se ne može ukinuti* (Ivanovo evanđelje 10,35). Tako je Bog Simona Kottoora upotrijebio za to da mi otvori oči za Božju riječ i Njegov dragocjen dar spasenja.

Na putu prema spasenju

Nije mi poznat točan nadnevak mojega spasenja, ali Bog me privukao k sebi negdje 1994. ili 1995. godine. Tada su na mene golem utjecaj izvršili sljedeći biblijski redci: *Ja sam put, istina i život: nitko ne dolazi k Ocu, osim po meni* (Ivanovo evanđelje 14,6). *Jer ako svojim ustima priznaješ Gospodina Isusa i u svome srcu vjeru-*

ješ da ga je Bog uskrisio od mrtvih, bit ćeš spašen. Dakle, srcem se vjeruje na opravdanje, a ustima se ispovijeda na spasenje (Poslanica Rimljanima 10,9-10). Jer po njemu i jedni i drugi po jednome Duhu imamo pristup k Ocu (Poslanica Efežanima 2,18). Jer tko god zazove ime Gospodinovo, bit će spašen (Poslanica Rimljanima 10,13). I nema ni u kome drugom spasenja: jer nema pod nebom drugoga imena danog ljudima po kojemu se moramo spasiti (Djela apostolska 4,12).

Još dok sam bio svećenik sve sam više i više gubio povjerenje u sustav sakramenata i vlastitih dobih djela, putem kojih se navodno ostvaruje proces spasenja. Božja riječ razotkrila mi je moju grešnost i razjasnila mi da me od nje ne mogu spasiti nikakvi obredni, to jest ritualni, postupci. Kada sam shvatio da me od grijeha i njihovih posljedica može spasiti samo Isus Krist, odmah sam to prihvatio vjerom i smjesta bio spašen.

Što mi sami možemo doprinijeti?

Kojeg li olakšanja, koje li slobode! Isus Krist je bio jedina, savršena žrtva za grijehе koju je Otac mogao prihvatiti. U Rimokatoličkoj crkvi sam naučio da je ono što je Isus Krist na križu dovršio u pogledu grijehâ svijeta nepotpuno te da i mi trebamo okajavati svoje grijehе. Prema rimokatoličkom naučavanju i praksi, našem spasenju mogu doprinijeti pokore, okajavanje i zasluge drugih, osobito zasluge Marije i svetaca. No to je čisto bogohuljenje. Isus Krist, koji je savršen Bog i savršen čovjek, u potpunosti je platio za svaki počinjeni grijeh. Rimokatolička crkva je sa svojim naucima i predajama pokopala Božji besplatan dar spasenja, koji pripada svakome koji se s vjerom pouzda u Isusa Krista.

U Apostolskoj konstituciji o oprostima (Indulgentiarum doctrina) objavljenoj 1. 1. 1967. godine, za "laike" je rečeno da oni nose vlastiti križ za okajanje svojih grijeha i grijeha drugih u sigurnoj spoznaji da pred Bogom, Ocem milosrđa, mogu pomoći svojoj braći u pogledu postizanja spasenja. "Jednako tako toj riznici pripada i vrijednost doista neograničena, neizmjeriva i uvijek nova koju kod Boga imaju molitve i dobra djela blažene Djevice Marije i svih svetaca

koji su se, slijedeći po njegovoj milosti stope Krista Gospodina, posvetili i izvršili poslanje koje im je Otac povjerio; i tako, radeći na svome spasenju, surađivali su i na spašavanju svoje braće u jedinstvu otajstvenog Tijela” (*Katekizam Katoličke Crkve*, Hrvatska biskupska konferencija, članak 1477).

Vjera ili djela?

Takvo naučavanje očigledno se protivi Božjoj riječi te one koji ga slijede čini robovima doživotne zablude. Spasenje je jedino i samo putem milosti i moguće ga je dobiti isključivo vjerovanjem u Isusa Krista (Poslanica Efežanima 2,8-9). Ne može se postići ni putem svojih vlastitih djela niti pak po nekom drugom živom ili umrlom čovjeku. *Jer jednim prinosom on je zauvijek usavršio one koji su posvećeni* (Poslanica Hebrejima 10,14). Ista ta činjenica je u Poslanici Rimljanima 11,6 razjašnjena na ovaj način: *A ako je po milosti, nije više po djelima: inače milost više nije milost. Ali ako je po djelima, više nije milost: inače djelo više nije djelo*. Kada sam s vjeron shvatio da su moji grijesi bili okajani u potpunosti, da je za moju cjelokupnu krivnju bilo plaćeno tada kada je Krist na križu prolio svoju krv, Bog me zauvijek proglasio pravednim i na mene prenio Kristovu pravednost.

Rimokatolička crkva tvrdi: “Opravdanje nam se daje po krstu, sakramentu vjere. Ono nas suobličava s pravednošću Boga koji nas snagom svoga milosrđa čini iznutra pravednima” (*Katekizam Katoličke Crkve*; član. 1992). Svojim sustavom djela i sakramenata Rimokatolička crkva poništava Božju ponudu spasenja. Uvjetima i propisima koja je sama donijela pridaje veću vrijednost i važnost negoli nezasluzenoj Božjoj milosti. Njezina tvrdnja da nas Bog proglašava pravednima, da nam je (putem krštenja) već zajamčen dio opravdanja, u golemoj je opreci jednoznačnom naučavanju Biblije. Bog jedini može opravdati! Jedini način na koji ja mogu dobiti Njegovo opravdanje jest vjera u radosnu vijest da je Isus Krist umro za moje grijeha, kao i da je bio pokopan i uskrsnuo od mrtvih. Onaj kome je darovana ta istina vjere spašen je i u Božjim je očima zauvijek proglašen pravednim, i to na temelju pravednosti Gospodina Isusa Krista. Isusova pravednost je temelj na kojemu su vjernici

pravovaljano proglašeni slobodnima. *Na hvalu slave njegove milosti, u kojoj nas je učinio prihvaćenima u Ljubljenome* (Poslanica Efežanima 1,6).

I ja sam grešnik!

U Poslanici Rimljanima 3,23 i 6,23 pročitao sam sljedeće: *Jer svi su sagriješili i lišeni su Božje slave*, kao i: *Jer plaća za grijeh je smrt, a milosni dar Božji je život vječni po Kristu Isusu, Gospodinu našem.* Te riječi su mi u potpunosti razjasnile činjenicu da sam grešnik i da je svakom grešniku potreban Spasitelj i spasenje. Uvidio sam i to da taj Spasitelj može biti jedino Isus Krist, jer Njega je Otac “zbog nas grijehom učinio da mi postanemo pravednost Božja u njemu” (2. Poslanica Korinćanima 5,21). Gospodin Isus Krist je podnio cjelokupnu kaznu odmjerenu za moje grijeha i spasiti me može jedino vjera u Njegovo dovršeno djelo na križu. Spasenje je Božji dar i ne može se steći putem naših zasluga. *Jer milošću ste spašeni po vjeri; i to nije od vas: Božji je to dar; ne po djelima, da se ne bi tko hvastao* (Poslanica Efežanima 2,8.9). Ta me je istina prosvjetlila i prestao sam polagati svoje uzdanje u vlastita dobra djela i sakramente.

Put bez Krista vodi u smrt

Samo je Isus Krist put, istina i život. Predaje (tradicija), prakse i dogme Katoličke crkve učinile su me slijepim u pogledu te istine. Katolička crkva nije u Kristu i put na koji ona upućuje vodi u smrt; vlastita djela, koje ona dodaje savršenom i potpuno dovoljnom Kristovom djelu, potkopavaju nezasluženu Božju milost, to jest milosni dar spasenja. O tome Pavao govori: *Ne osujećujem milost Božju: jer ako je opravdanje po Zakonu, onda je Krist uzalud umro* (Poslanica Galaćanima 2,21).

Brak je Božja namisao!

Nakon što sam primio spasenje pouzdavši se u Isusa Krista – i to samo u Njega! – trebao sam nastaviti dalje u tome uzdanju. U pogledu svega što mi je trebalo bio sam ovisan o Bogu – i to samo o Njemu! Što sam više upoznao Njegovu riječ to više sam spozna-

vao Njegov put. Jedan biblijski redak mi je jasno pokazao da se Rimokatolička crkva s time što svećenicima zabranjuje ženidbu protiv Božjoj volji. U prvoj Mojsijevoj knjizi, u Postanku 2,18, rečeno je: *Nije dobro da čovjek bude sâm. Načinit ću mu pomoćnika prikladna za nj.* U Prvoj poslanici Timoteju 4,1-4 Riječ Božja pak zabranjivanje ženidbe prikazuje kao obilježje otpada od vjere i lažan nauk. Kada sam napustio rimokatolički sustav Gospodin mi je u svojoj ljubavi i dobroti darovao ženu, moju doživotnu družicu. Zove se Mercy (Milosrđe) i bio sam je upoznao osam godina ranije tijekom rada u jednoj župi. I ona je bila odgojena u strogom katoličkom duhu, no jednako kao i ja duhovno uznemirena zbog svih crkvenih zapovijedi koje su donijeli ljudi. Naš se brak temelji na Kristu, našem Gospodinu. Na dan 23. listopada 1996. godine doživjeli smo velik blagoslov i primili golem dar: svjetlo dana ugledao je naš sin Lance.

Krstili smo se

Božja istinska skrb u mojem životu iskazala se i u susretu s doktorom Jacobom Chelijem, ravnateljem učilišta "Berean Baptist Bible College and Seminary" u gradu Bangalore. Taj čovjek je bio oruđe kojim se Sveti Duh poslužio da me uvede dublje u Božju riječ. Od njega sam saznao i za to koje je značenje krštenja. I moja supruga Mercy sudjelovala je u mnogim od njegovih pouka iz Biblije. Krštenje vjernika je Kristova zapovijed i putem krštenja vjernik svjedoči da ima udjela s Gospodinom Isusom Kristom u Njegovoj smrti, Njegovom ukopu i Njegovom uskrsnuću. Šestoga kolovoza 1997. godine doktor Chelli je mene i suprugu krstio u jednoj prostoriji biblijske škole. Bilo je to prekrasno svjedočanstvo Božje pobjede u našem životu.

Kad u svojem životu s Kristom naiđemo na iskušenja, teškoće i sotonске napade, snagu, odvažnost i utjehu daju nam Isusove riječi: *Blagoslovljeni ste vi kada vas ljudi zamrže i kada vas izopće iz svojega društva i pogrde vas, i izbace vaše ime kao zločinačko zbog Sina čovječjega. Radujte se u taj dan i skačite od veselja, jer evo, plaća vaša velika je u nebu: jer jednako tako činili su proroci-ma oci njihovi* (Lukino evanđelje 6,22.23).

Napredujemo u slobodi

Iz dubine srca zahvaljujem Bogu što je mene i moju suprugu pozvao iz čiste milosti i u Isusu Kristu nas rodio nanovo. Sada se nalazimo u svjetlu, oslobođeni od tame prevarantskog sustava Rimokatoličke crkve. Ispočetka smo oklijevali i nismo se baš usuđivali odbaciti moljenje krunice i druge tradicionalne molitve koje su nas pratile od samoga rođenja. Danas znamo i to da je misna žrtva besmislena, jer u Poslanici Hebrejima nalazimo da je žrtva koju je prinio Krist bila potpuna i da joj nitko ne može ništa dodati. Žrtva na križu ne može se ponavljati, jer je prinesena jedanput zauvijek. Misna žrtva ne može se izjednačiti s Kristovom žrtvom na križu, a Katolička crkva čini upravo to. Božja riječ naučava: *Vjeruj u Gospodina Isusa Krista i bit ćeš spašen* (Djela apostolska 16,31). Kako bi se primilo spasenje potrebno je samo vjerovati u Krista, koji je umro, bio pokopan i uskrsnuo, te ga vjerom primiti kao svojega Spasitelja i Gospodina. U Poslanici Rimljanima 4,5 doznajemo: *Onomu tko ne radi, ali vjeruje u onoga koji opravdava bezbožnika, vjera se njegova uračunava kao pravednost.*

Neprihvaćenost od strane obitelji

Danas se Mercy i ja više ne bojimo drugima govoriti o svojoj vjeri u Isusa Krista. Boga nam je dao odvažnost da svoj stav u pogledu zabluda katoličkog nauka iskazujemo i u prisutnosti katolika i katoličkih svećenika. Usto nam je Bog dao smjelost da posvuda i pred svima naviještamo Njegovu istinu. Naši rođaci i prijatelji odvratili su se od nas; stide nas se toliko da su nam zabranili dolazak u mjestu u kojima smo rođeni i u kuće naših roditelja. Moja obitelj, u kojoj sam ja bio već šesti svećenik, duboko je ukorijenjena u katoličanstvu i bila je silno ponosna na mene. Njihovo je gledište da sam im uništio glas koji su imali kao primjerna rimokatolička obitelj.

Zajedništvo s vjernicima

S druge strane smo se sprijateljili s mnogima koji su također spašeni čistom milošću i koji nas ohrabruju na ovom putu s Gospodinom. Zahvaljujem Bogu što smo mogli postati Njegovom djecom

i što nas je On uistinu oslobodio. Neka je hvala Bogu za to što sada možemo uživati mir u Kristu, koji On daje onima koji su Njegovi. U Ivanovom evanđelju 14,27 čitamo: *Mir vam ostavljam, mir svoj vam dajem: dajem vam, ali ne kao što svijet daje. Neka se ne uznemiruje srce vaše i neka se ne plaši.* U Psalmu 18,2 rečeno je: *GOSPODIN je stijena moja, tvrđava moja i izbavitelj moj; Bog moj, snaga moja, u njega ću se uzdati; štiti me i rog spasenja mojega, i kula moja visoka.*

Dokle god stojimo čvrsto na toj Stijeni i u toj tvrđavi, nitko nam ne može oteti taj mir. Njegova Riječ služi našim nogama kao svjetiljka i osvjetljava našu stazu (Psalam 119,105). Ako je to stvarnost u našem svakodnevnom životu, tada će put što je pred nama, usprkos neprihvatanju i iskušenjima, ostati osvjetljen i živjeti ćemo u uzdanju u pobjedu koju je za nas izvojevao Krist.

Za tebe

Dragi čitatelju, ako još nisi načisto s Bogom, tada shvati da su tvoji grijesi ono što te odvaja od Njega: *Jer svi su sagriješili i lišeni su Božje slave.* (Poslanica Rimljanima 3,23). Ako znaš da si grešnik, moraš znati i to da je “plaća za grijeh smrt” (Poslanica Rimljanima 6,23). To znači da trebaš život i spasenje, jer si u duhovnom pogledu mrtav. Samo, sâm sebe ne možeš oživjeti, jer u nama ljudima nema ničega što bi nam pomoglo u tome da sami doprinesemo svojem spasenju. U pogledu spasenja potreban ti je netko drugi; trebaš zastupnika, to jest zamjenika, i Božja riječ govori da netko takav i postoji. O Njemu je u Prvoj Petrovoj poslanici 2,24 napisano da je On taj “koji je sâm u svome tijelu grijehe naše nosio na drvetu”. Tu, naravno, nije riječ ni o kome drugome nego o Isusu Kristu! Slijedom toga, On je taj u koga moramo vjerovati; On je naš zakoniti zamjenik. No spašeni mogu biti samo takvi koji se pouzdaju u Njega kao svojeg osobnog Spasitelja i Gospodina te mu to i priznaju svojim usnama (Poslanica Rimljanima 10,9-10). Ako si došao do uvjerenja da te spasiti može samo vjerodostojna vjera u Isusa Krista, koji je na križu preuzeo tvoje mjesto kao tvoj zamjenik, tada to, jednostavno, reci izravno Bogu u

iskrenoj molitvi izrečenoj iz srca. Tada ćeš biti zauvijek spašen ili, drugim riječima, Bog će ti tada dati vječan život. Apostol Ivan nam je to u svojoj prvoj poslanici izrazio ovim riječima: *A ovo je to svjedočanstvo: Bog nam je dao život vječni, i taj život je u njegovu Sinu* (Prva Ivanova poslanica 5,11).

Neka je slava Gospodinu!

Joseph Cherucheril vidi svoju službu osobito među katolicima, a cilj mu je da ih uvjeri u biblijsku istinu. Posjećuje katoličke obitelji u pokrajini Bangalore i, kada je to moguće, na drugim udaljenijim područjima. Uza sve to dijeli traktate, od kojih su neki prevedeni na malajalam, njegov materinji jezik. U njegovoj se kući neke obitelji redovito sastaju na proučavanje Biblije i molitvu. U Tabernacle Baptist Church služi na taj način da nedjeljom vodi biblijsko proučavanje.